

# Visdomsvers



Christian Paaske

**Forlag**  
Ida & Pingala  
© 2018

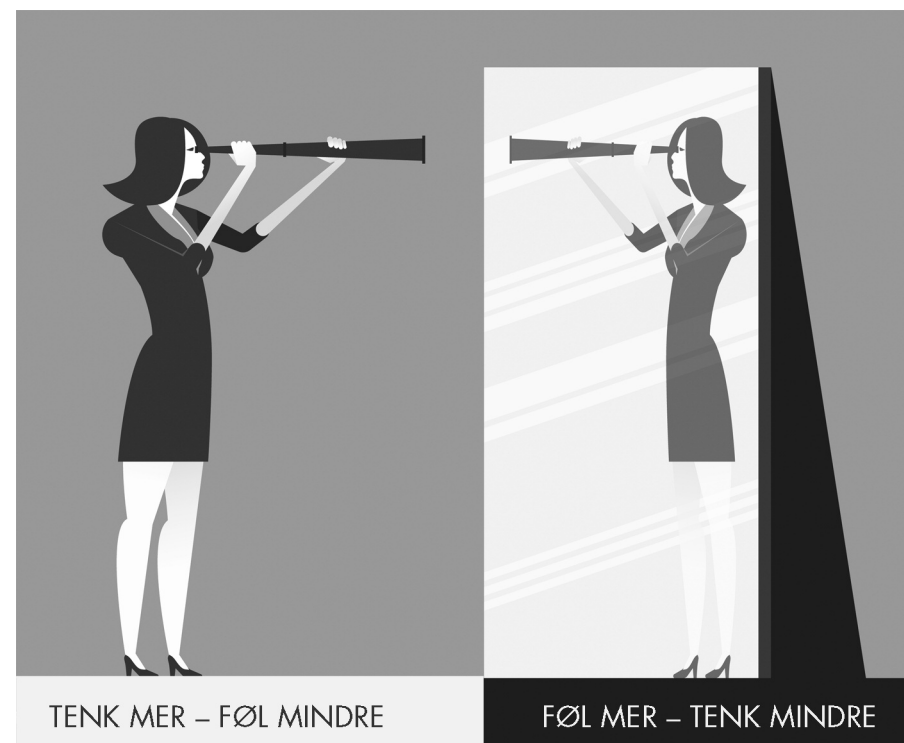
*Siter gjerne - men oppgi kilde.*

**Illustrasjoner**  
Shutterstock.com

**Digitalprint**  
Jærprint trykkeri & design

**Grafisk design**  
Christian Paaske

[www.christianpaaske.no](http://www.christianpaaske.no)



## Kjære leser

Slipp nye tanker inn  
la sinnets dør stå åpen  
myk opp et stivnet sinn  
hold deg våken.

Sett deg i godstolen  
gi fantasien en ny vri  
gi slipp på kontrollen  
sett tankene fri.



## 100 sider poesi

Å skrive på tavlen	11	Kjærlighetsdikt 2	50
Å skrive på vers	12	Kjærlighetsdikt 3	52
Fanget i Maya	15	Intelligent design	55
Hvis internett ryker?	18	Brødtesten	57
Den tiende mannen	20	Mann & kvinne	59
Konspirasjonsteori	22	Kjærlighetsdikt 4	63
Religion & vitenskap	24	Blomster	64
Jorden er flat	27	Buddha	66
Ganesh	29	Fri vilje	69
Bompenger	32	Selvmord	74
Adam & Eva	34	Sex	81
Hvor slutter verdensrommet?	38	Søvn	87
Olav H. Hauge	41	Helse	90
Til Inon	42	Disiplin	93
Jesus	43	Takknemlighet	99
Kjærlighetsdikt 1	47	Om meg	101



## Å skrive på tavlen

Å skrive på tavlen var alltid en fryd,  
krittet laget slik en underlig lyd.

Det var en egen glede med å skrive med kritt,  
det kunne jo viskes ut om det gikk for vidt.

Hvilket oppskattet øyeblikk å stå foran klassen,  
ikke der nede blant radene på den faste plassen.

Nå kunne jeg sette mitt preg på min egen måte,  
slik en sangfugl i skogen, tiur, trost eller kråke.

Alle synger sin egen melodi,  
i livets store rapsodi.

Ord kan gis vinger og bli som fuglene,  
kurre med sin egen vellyd som duene.

Majestetisk folde vingene ut som ørnen,  
går i hi til dypere refleksjon som bjørnen.

Fantasien er den store skaper,  
som følelser, minner og sjelen kaprer.

Det handler om å fylle ordene med ånd,  
det er essensen av boken du nå holder i din hånd.

Her finnes kanskje enkelte visdomsord verdt å servere,  
lese, reflektere, memorere, filosofere, sitere eller integrere.

Dem vil jeg dele, – det er det hele.

## Å skrive på vers

Å skrive på vers er blitt min nye stil,  
før var jeg skrivemessig fotgjenger, nå kjører jeg bil.

Poesi, rytme og rim er flotte greier,  
kan som denne setningen føre på ville veier.

Det blir nemlig fort veldig banalt,  
langt fra særlig radikalt.

Poesi gir kunnskap og refleksjoner en ny en sjans,  
den tørre logikken gis mulighet for revansj.

I verseformen kan overdrivelser og frekke ting bli skrevet,  
uten at leseren synes det er overdrevent.

Det må jo rime, det er jo klart,  
derfor blir det på kritikken spart.

Det som i prosa er slag under beltestedet,  
er i poesiens verden ganske fredet.

Humor er selvsagt også et poeng,  
og bør være et gjennomgående refreng.

Poesi får nemlig leseren til å slappe av på en helt annen måte,  
ved å pakke ordene inn som om det var en gåte.

Ibsens skrev Terje Vigen, Brand og Peer Gynt på vers,  
fikk ord og mening inn i folkesjelen på tvers.

Der gled de så vakkert og fint over i den tidløse stillhet,  
fikk leseren til å tenke, føle og merke litt mildhet.

Andre ganger var Ibsen streng, sint og skjelte ut dårene,  
trakk leseren med i tragedien og tok til tårene.

Hvem husker ikke Terje Vigen som Ibsen skrev i ord som aldri vil dø,  
«om den underlige gråsprenkte på den ytterste nøkne ø; –

*han gjorde visst intet menneske mén  
hverken på land eller sjø;  
dog stundom gnistret hans øyne stygt, –  
helst mot urolig vær, –  
og da mente folk at han var forrykt,  
og da var det få som uten frykt  
kom Terje Vigen nær.»*

Slik skal det altså gjøres, bare for å sette det litt i perspektiv,  
fra mesteren selv som kunne kunsten å skape dikt med liv.

Det er vår natur å tilhøre den ordløse verden,  
hvor kunsten og poesien tar oss med på ferden.

Å uttrykke det usagte er kunstens rolle uten å bli banalt,  
det får poesi, dikt, litteratur og kunst til å bli genialt.

Smededikt kan av enhver idiot bli skrevet og er ikke poesi,  
mye av dette faller nok dessverre i en slik kategori.

Med disse ord tar poeten fatt, – tenker at den satt.  
Eller var det der det glapp, og gjorde det hele platt.

Se opp for det banale sier jeg bare,  
når poesien glir over i det forutsigebare.

Poesi er ikke bare følelser og stemning,  
det er også tanker, refleksjoner og mening.

Hvor rim og rymte hist og her snubler og halter  
er lyrikken blitt ofret på meningens alter.

Når tankene flyr som frie fugler på himmlen i eleganse og stil,  
fremkaller det kanskje forståelsens tilfredse stille smil.



PS. Tenk selv er det eneste råd jeg kan gi,  
dersom du vil forstå disse rim.

## Fanget i Maya

Hele dagen hadde han vandret og blitt trett,  
synet var uklart, sløret og lite adrett.

Det var blitt skumring og før de lysene tente,  
det var omtrent på den tiden dette hendte.

Der i skumringen trodde han først det var en drøm,  
men sannelig var det ikke en brønn.

Endelig så han noe som kunne tørsten slukke,  
det fikk mannen til å både le og klukke.

Han nærmet seg brønnen, men ble plutselig bange,  
for var det ikke en fresende, hissig kobraslange?

Han stivnet av skrekk, kritthvit og paralysert,  
dette var før han fikk situasjonen analysert.

Der stod han frosset stiv av skrekk,  
ventet på at slangen ville gå vekk.

Men slangen stod aldeles i ro,  
dette var en kamp mellom to.

Hva han skulle gjøre kunne han ikke begripe,  
for rygget han tilbake ville slangen angripe.

Gikk han fram,  
ville slangen bite ham.

Da så han ut av øyekroken,  
den gamle mannen som kom ut av skogen.

Hva er problemet du virker febrilsk,  
hvorfor på en så stille kveld være så krakilsk?

Ser du ikke slangen hvisket han fortsatt i panikk,  
våget knapt å gjøre et aldri så litt nikk.

Slangen, – lo mannen, du tar fullstendig feil,  
her i skumringen har de færreste peil.

På disse traktene hvor du vil slå leir,  
ruller vi brønntauet opp i en kveil.

Det er ingen kobra, hoggorm eller farlig slange,  
bare din egen illusjon som har tatt deg til fange.

Mannen kunne endelig slappe av og gi slipp,  
han forstod sin mentale glipp.

Nå kunne han tørsten slukke og ble blid,  
var ute av illusjonenes klør og blitt fri.

Takket være kunnskapen fra den gamle mannen,  
så han plutselig hvordan det henger sammen.

Moralen i denne i historien er ingen gordisk knute,  
verden er ikke alltid hva vi tror og ser der ute.

Hadde det vært dag og solen skinte ville han sett klart,  
var det natt ville han ikke sett i det hele tatt.

Blandingen av kunnskap og uvitenhet er vår situasjon,  
og forårsaker livets illusjon.

Slik mannen måtte få kunnskapen forklart,  
må vi også få det hele fortalt.

Fra en lærer eller fra de gamle skrifers klokskap,  
må uvitenheten fjernes og forvandles til kunnskap.

Da vil du ikke være dum som en sau,  
og la deg lure av et tau.

Erkjenn deg selv er den ultimate sti,  
hvis mål er å sette deg fri.

Maya eller livets illusjon og drøm,  
sperrer veien til visdommens brønn.

